

AK-29

Zvláštní příloha 28. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, Cháb, pokračování dvacáté třetí

Nad hlavami našich dvou výletníků se rozblíkala kontrolka na řídicím panelu bombardéru.

„Co to do všech pekel je?“ nechal se slyšet záložní kulometčík John.

Eliot bez rozmyslu praštil do blikajícího čudlíku a pokusil se zaplašit myšlenky, které ho vodily po náměstí Bostonu, kde si, ruku v ruce, před týdnem vykračoval se svou milou, jejíž citové pohnutí sledoval s jistými rozpaky, protože se úzce dotýkalo problematiky její touhy vdát se a jeho nechuti se oženit, kteroužto otázku řešili již od rána, kdy se slastně pomilovali a nechali si donést snídani do postele od neurvale se tvářící obsluhy, které, mimojiné, zapomněli dát spopitné, protože byli v posteli zcela nazí a nahý člověk má velký nedostatek kapes, v kterých by mohl uchovávat dostatečné množství drobných na uplácení špatně naložených zaměstnanců hotelu v centru města, které se více podobalo díře, nežli chloubě, výspě civilizace, do které se narodil před pětadvaceti lety i záložní kulometčík John a kdyby ho nevytrhl z úvah alarm řídicí paluby bombardéru, stále by se hnípal ve snaze pochopit antickou filozofii z hlediska bostonského odrodilce, který si zvykl na odběr pornočasopisů namísto proslulého amerického měsíčníku Sokrates a já, který odebírala valná většina falešných mudrců na filozofických fakultách, kam si zalezli jen protože tam bylo teplo, tekla teplá voda a plat, plat také nebyl z nejhorších, protože moudrost věků, ta se musí uchovávat a množit a to nejlépe za účasti těch nejmoudřejších hlav, jako například při disputaci jistého Evana Grublienga, který si dovilil tvrdit, že toliko člověk je člověkem, nikdo jiný z tvorů a svou tezi podpořil zběsilým mlácením pěstí do stolu, který byl dovezen z Čínské lidové republiky a zakoupen v nadnárodním podniku nesoucím jméno IKEA a to sekretářkou Ritou, která týden poté šla po bostonském náměstí a potkala hádající se dvojici, kterou chvíli pronásledovala, aby zjistila o čem a proč se tak vášnivě hádají a musela se cestou domů usmívat, protože on nechtěl do chomoutu a ona si, pádnými argumenty a slzami stála za svým a donutila ho ke slibu, že jakmile se vrátí z té své propadené tajné mise k Laponcům, oznámí přátelům, že jsou zasnoubeni a jestli prý ne, navěky se rozejdou, nad čímž si Eliot již po stotisíci povzdychl a dál nechápavě hleděl na blikající čudlík, který se mu snažil cosi sdělit, ale Eliotova mysl se pohroužila do jakési letargie, která dosáhla toho, že Eliot namísto do blikajícího čudlíku, začal mlátit do čudlíku odpalovacího, takže pod jeho nohama, hluboko na lanovce, aniž by o tom Eliot věděl, se dr. Maderovi zavlily nohy vinou tlakové vlny od právě vybuchlé pumy, která narazila na sjezdovou dráhu a odstranila tak z tváře světa několik nudících se lyžařů a jednoho bobaře.

Tlaková vlna vyvolala podivný neklid ve sněhových spoustách a následkem toho všeho uvolnilo se vše z kloubů, ačkoli jediným pořádným kloubem byly pozůstatky trčící z mrtvolly bobařovy mrtvolly, a Mader s Naphtou byli unášeni lavinou kamsi do údolí.

Ozvuky a ozvěny neklidného vlnění dovlily se také do velitelského střediska amerického letectva poblíž Mnichova. Plukovník Kolachek zareagoval za spoušť způsobenou Eliotem jediným možným způsobem.

„Rychle ty debily sejměte a okamžitě vydejte komuniké o letecké nehodě našeho bombardéru nad Švýcarskem.“

Následky rozhodnutí dostavily se rychle a také Mader s Naphtou jich nebyly ušetřeni, neboť další výbuch bombardéru nad Davosem způsobený rychlou neviditelnou střelou vyslanou z Mnichova, uvolnil další sněžné masy, jež popohnaly předcházející sněžné spousty zase o něco níže do údolí a způsobily, že naši hrdinové přistáli i s mrtvým bobařem nedaleko od sanatoria Berghof. Jak se mohlo stát, že to přežili, patří k tajemstvím, jichž je svět doslova

přeplněn a že jim ze sněhu vykukovaly pouze vyděšené hlavy, již nepotřebuje vzhledem k předcházejícímu nižádné vysvětlení. Jejich hlavy nejenom vykukovaly, nýbrž také omrzaly a navíc byly vyplněny nejenom pochopitelným zmatkem, nýbrž také stopovým množstvím nervového plynu Adler III.

Takže Naphta vůbec nevnímal své okolí a rozdrcený kloub mrtvého bobaře mu byl úplně ukradený. Ocítl se ve svých vidinách kdesi ve své minulosti a vnímal sám sebe jako mladého seminaristu jezuitského semináře ukládajícího se ve své cele ke spánku. Náhle však pohnula se klika a vrzly dveře a do tmavé místnosti pronikl klín sinalého světla, který se pomalu ale jistě zvětšoval. Naphtu zamrazilo, neboť kdo jiný by rušil noční klid, než jeho učitel matematiky. Dveře se otevřely naplno a v žlutém obdélníku světla chodby rýsoval se tmavý obrys lidské postavy.

„Mader, co vy tady proboha pohledáváte?“

Maderova postava prošla postelí vyděšeného Naphty a zmizela za zdí. Naphta chtěl vyblekotat zásadní protest proti porušování fyzikálních zákonů, když tu se ze zdi vynořila ruka, popadla nebožáka seminaristu za flígr a protáhla ho zdí. Naphta se ocítl připoután ke křeslu. Před ním stál muž plavých vlasů s rukou naklíčenou k bradě.

„Bůh,“ ošil se muž. „Bůh není. Vycházejme z jednoduché premisy. Pokud Bůh není, je svobodná vůle, pokud svobodná vůle není, je Bůh. Nic mezi tím hledat nelze. A protože první z desatera praví – v jednoho Boha věřití budeš – Bůh není a tedy je svobodná vůle a tedy Bůh je, protože jsme se rozhodli v něj věřit. Takže Bůh je jen pokud jsme my a v nás ona touha po Bohu. Touhou po Bohu dosahujeme vyššího člověčenství a to obzvláště s neexistujícím Bohem. Pokud by Bůh existoval, byli bychom o to menší, o to nevyzrálejší a nesvéprávnější. Postavili mi pomník v Haagu, teď tam soudí největší zločince světa. Zločinci soudící zločince. Nic se za těch téměř 400 let nezměnilo.“

„Kdo jste?“

„Věřil jsem v Boha, věřil jsem, že Bůh je vším, že bez Boha nelze... nic. Bůh pro mě byl životem. Ale jako jsme nesměšovali přírodu s Bohem, či lépe, s jeho skutečností, nesměšujeme s ním ani život. Po smrti nedojde člověk osvícení, nerozzáří se v jeho mysli vědění a vědomí všeho. Se smrtí jen zhasne, věčný odpočinek bez faktické existence. Jsem mrtvý, milý Naphto, a nejsem za to nikomu vděčný. Zmizel jsem, já je v nikde, rozplynulo se v podvečerním vánku mého smrtelného chraptění, sloužili za mě zádušní mše, modlili se k vlastní touze po Bohu, abych se dostal k pravici Kristově nepoznamenán hříchem a pochybením a přitom jsem jen zahájil hnití. Mé kosti nejspíš někde leží, nestravitelné pro červy ani pro dějiny. Byl jsem člověk, Naphto, i tys jím byl. Smrt je Bůh, bere si odevšad, zbytky nenechává.“

„Kdo jste?“

„Buď živ a neupínej se k malichernostem. Bůh je jednou z největších malicherností, buď sbohem.“

„Počkejte,“ vykřikl Naphta, z protější stěny se vevalil opět Mader, prošel další zdí a za ním, jako pejsek na vodítku, táhla se ruka, popadla Naphtu za flígr a protáhla ho zdí. Ocítl se připoután k pelesti postele, před ním ležel muž, na něm seděla žena. Oba byli naří a zaujati soubojem vlastních pohlaví.

Žena si pravou rukou chytila ňadro a třepe si bradavku, stočila pohled k Naphtovi.

„Pohlavní pud lze definovat jako lásku,“ druhou rukou si drtila klitoris. „Ovšem ke slovu láska musíme přistupovat s obezřetností. Sexuální fluktuace obyvatelstva, toto korzování od pochvy k pochvě, od penisu k penisu, nám nutně dokazuje, že tříštivé částičky tak zvané lásky, jsou jen zkulturněním našich zvířecích pudů. Nejsme nic vyššího. Penis a jeho erekce řeší jak člověk, tak i muflon či pes.“

„Nutno podotknout,“ přerušil ženu muž. „Nutno podotknout, že penis je vědecky rozložen na atomy. Což donáší další dimenze do pojmu láska. Podívejte sám.“

Muž jemně odstrčil ženu a klekl si před Naphtu se ztopořeným penisem.

„Těsně za kořenem penisu je Internal Pudic Artery, hlavní přívod krve, hned za ní je Bulbourethral Artery, zní vám to jako nějaký zbrojní arzenál, že? Pak se zde nachází Bulbous Branch, ten je někde tady,“ muž si zapíchl prst do spodu penisu. „A pak tu máme Bulb, což je velmi zajímavá část, ale o tom jindy, pak je tu Anterior Branch.“

Žena se skloní za postel a vyhrabe odtamtud umělý penis, pomalým pohybem na něj dosedá. „A pokračujeme topořivými tělesy. Corpus Spongiosum, potom Corpus Caverosum. A pak, jemná žilnatina na žaludu penisu, kteroužto jsme si nazvali Glans Penis. A teď se milý Naphto podívejte na mou partnerku. Láska v jejím pojetí je nasednutí na vhodně tvarovanou umělou hmotu, která nahrazuje lásku v jejím pravém smyslu. A na tom lze vysledovat, že láska je jen zastírací manévr.“

Poté co Mader prošel zdí doslova jako duch, došlo mu, že asi tím duchem také bude. K dalšímu zděšení došlo, když zahlédl Naphtu přivázaného k posteli. Sotva prošel i Naphtou a těsně přitom minul jeden ztopořený penis, projela mu hlavou hrůzná myšlenka.

„Nejsem snad probůh duchem nějaké psychopatologie? Nebo proboha jenom jakýmsi duchem nižší služební kategorie v sekci Sexuálních deviací onoho tlustého odborného pojednání?“

Ať tak či onak musel si setřít semeno, jež potřísnilo jeho tvář při opětovném pokusu vymanit se z bludného kruhu nastraženého na něj nějakým záhadným osudovým předurčením. Vtip celé circulosu vitiotusu byl v tom, že oněch pokojů s připoutaným Naphtou s dovádívními společníky byla patrně celá řada a nikdo nemohl tušit, zdali vůbec má nějaký konec a poslední, kdo by si to mohl nějak kloudně zodpovědět byl pochopitelně zoufalý Mader.

Nejenom, že neustále procházel skrz vyděšeného Naphtu a neustále si stíral to lepkavé semeno z obličejů pokrytého nažloutle průsvitnou kůží, kterou tudíž prosvítaly různé cévky a cévečky a také bylo matně vidět střední ucho s pěkně se rozvíjejícím zánětem, ale tohle už bylo nepodstatné, neboť po smrti musí hříšná duše řešit onačejší problémy než nějaký obyčejný zánět středního ucha, ale jaksi skrz toho Naphtu prosvítala mu namodralá podívaná na dvě bílé umrzlé hlavy a jednoho zmrzlého bobaře.

„Tak na to se budu dívat celou věčnost,“ zavil již docela zvířecky Mader. „Chtěl bych se v okamžení změnit v nějakou mšici nebo nějakou veš, než mít stále na očích takové sračky.“

TAK TOHLETO NEŘÍKAJ DVAKRÁT, KAMARÁDE, ozvalo se odkudsi zpoza namodralého pozadí s pěkným výhledem na dvě omrzlé hlavy a jednoho na kus ledu zmrzlého bobaře.

Mader zajásal a natruc zařval, že chce býti vši a mšici.

NO TO BY SE TI HOLENKU LÍBILO, ALE TAKHLE JEDNODUCHÉ TO CHLAPEČKU MÍT NEBUDEŠ. NAOPAK, ZBYSTRÍME TVÉ SMYSLY A TVŮJ ROZUM, ABYS DOKONALE A DO NAPROSTÝCH PODROBNOSTI AŽ DO TĚCH NEJNECHUTNĚJŠÍCH DETAILŮ POCHOPII, KAM JSI TO ZAHUČEL. POKUD TĚ TO UKLIDNÍ, TAK TI MOHU ŘÍCI, ŽE NAPROSTÝM OMYLEM A PODĚKUJ SE ZA TO TOMU NAPHTOVI. ALE KDYŽ UŽ JSI JEDNOU TADY, TAK JEDNA MALÁ LEKCE SLUŠNÉHO CHOVÁNÍ TI URČITĚ NEUŠKODÍ. A PAMATUJ SI, ŽE POKUD MNE ZASLECHNEŠ JEŠTĚ JEDNOU, TAK TADY ZŮSTANEŠ OPRAVDU NADOSMRTI KAMARÁDE.

Mader byl celkem chápatý jedinec a proto raději upustil od dalšího lkaní a marného vyřvávání a nějaký čas tedy stále dále procházel skrz toho Naphtu a ty další spoluúčinkující.

„No tak snad alespoň nejsem žádným duchem nějakého učeného pojednání,“ řekl si a pokračoval dál. Mohl by se sice na chvíli zastavit, ale trávit čas v Naphtově posmrtné společnosti se mu zrovna nechtělo a tak tiše trpěl a doufal, že ten cirkus snad taky jednou skončí, ale věděl, že u bludných kruhů to se šťastnými konci vypadá povětšinou dost bleďe neřku-li beznadějně.

Ale co čert nechtěl...

Ejakulace je jistý druh sebeponížení, které dává pocítit muži jeho slabost, kterou, pro nedostatek důvtipu, nazývá vlastní velikostí, silou, nepokořitelnou součástí sebe sama. Při pohledu na ejakulát plížící se z močové trubice, při naprosto neosobním pohledu, dojde kriticky nalazený ke zjištění, že vlastně jen močí sousedům pod okna dalšího spratka s míčem a vyplazeným jazýčkem, kterým malé děti a velcí nekritičtí vyjadřují svůj vztah k soustředění. Doktor Mader, sedící v hotelovém pokoji by dodal, že je k problematice nanejvýš důležité dodat kapesníčky, aby se tento druh moči stal pouze hypotetickým a sousedé mohli v poklidu dál mrvit prostor pročitáním nějakého pokleslého plátku. Jenže Mader neseděl v hotelovém pokoji, nýbrž na pohovce doktora Freuda ve vídeňské ordinaci a svěřoval se se svým snem, kde jeden s druhým ohýbali trubky ústředního topení a ta želva, ta se páchla po podlaze za sestřenčíným pantoflíčkem s bambulkou na vršku, za což byl doktorem Freudem odměněn diagnózou, jejímž jádrem byla latentní potřeba souložit nejen s Oidipem, ale i s Elektrou. Přesný rozbor snu zabral tři stran drobného písma slovného doktora Freuda a doktor Mader byl nucen konstatovat, že větší výplod kravin v životě nečetl.

Mader se pěkně poděkoval, pohovořil o Freudově IDu a vlastní duši a lámaje svým těžkým krokem odsouzeného k latentní potřebě futra, usadil se na zmrzlé bobařovo koleno trčící z pochvy nevšedně krásné ženy, která, hledajíc vlastní uspokojení, třela zduřelý klitoris o nehybnou čěšku...

Naphta otevřel oči. Veškerý prostor kolem něho byl bílý. Ležel v posteli, která smrděla desinfekcí a použitím. Ze stropu visela zářivka, z podlahy žena v bílém. Skláněla se nad Naphtou. Zmíněný se zahleděl na jemnou linku mezi ženiny ňadry, která se snažila vyskotačit na světlo.

„Kde to jsem?“ zeptal se.

„Vy jste se probral?“ udivila se žena. „Jste v davoské nemocnici. Byl jste nalezen na okraji laviny, máte veliké štěstí, že jste přežil.“

„A můj přítel?“

„Nikoho jiného bohužel nezachránili. Je mi líto.“

Naphta zavřel oči.

Ale co čert nechtěl... doktor Freud odložil na svůj noční stolek knižní novinku Kouzelný vrch. Spát se mu ještě nechtělo a tak se zvedl z postele a zasunul hubené nohy do teplých papučí a odkráčel tak jak byl - tedy v bílé noční košili a malou zašpičatělou čepičkou do své pracovny, kde si lehl na svůj světoznámý oتمان, na němž obvykle uléhali jeho pacienti a zapálil si doutník. Mezi jednotlivými popotáhnutími si polohlasně brumral cosi pod vousy: „Ten Mann se snad již dočista pomátl na zdravém rozumu.“ Z oblaku dýmu za chvíli vypluly další věty: „Koho proboha zajímá, a zvláště dnes, popis, naprosto nepravděpodobný popis, zraní jakéhosi zbohatlického spratka a navíc na takovém místě jakým je Davos? Tak tam můžete leda umřít na následky tamější léčby a pokud máte štěstí, zůstavíte ještě dokonce nějakou pozůstalost lkajícím příbuzným. Ach jo a ty jeho zdlouhavé popisy povalování onoho mládence na lehátku - no tomu říkám psychologický román par excellence. Budu mu muset asi napsat dopis a poptat se ho po jeho zdraví. Pár minut tady na otmánu by mu jistě neuškodilo. Nu trochu sympatií si u mne získal ten Naphta, ale konec konců u záporných postav to není nic neobvyklého, že zaujmou čtenářovu mysl daleko více než nějaké bledé stíny dobrodětů. Jenom pořád nechápu kam se mu vytratil ten Mader. Vždyť se to tak slibně rozvíjelo a on ho nechá škrtnutím pera zmizet. Na to je ten Mann přeci natolik dobrým řemeslníkem, že přeci ví, že taková zmizení nejsou vůbec realistická.“

Další oblaka dýmu rozvířila protentokrátě nikoli hlubomyslné myšlenky, nýbrž dávivý kašel, který byl následován sprškou jaderných nadávek a dovětkem: „Sakra, nejmenoval se ten můj dnešní ranní návštěvník Mader? Nu i kdyby tomu tak bylo, nejednalo by se o nic jiného, než o působivou, ale jinak docela bezvýznamnou shodu jmen. Přeci mi neodjel na lyžích z toho

Kouzelného vrchu až sem do Vídně, ale tato naprosto náhodná shoda příjmení mi přesto nevyřešila to prapodivné zmizení toho zatraceného Madera.“

Z oblaků tabákového kouře ozvalo se několik loknutí a poté z něj vystoupil přímo Dr. Freud, který přitom pronesl opět sám pro sebe, že si musí tu knížku ještě jednou prohlédnout, jestli v ní náhodou nechybí několik listů a k Freudovu nemilému překvapení jich tam chybělo přímo deset.

„Jak jsem to mohl přehlédnout?“ kroutil hlavou zasmušile nad rozevřeným svazkem vonícím novotou. „A to mne to prosím při dnešní drahotě stálo hodně peněz. Dneska je to všechno samý neřád a zmetek a vůbec se nedivím, že to tady vypadá tak, jak to vypadá.“

Před ulehnutím na lože si dr. Freud ještě namátkou otevřel svoji knihu a vytřeštil oči, protože co čert nechtěl, na další stránce se z laviny sápal usměvavý Mader a dosápal se až do kavárny Durfeserrdofen Caffé, kde pohledl zhluboka do očí servírky a objednal si ke kávičce také moučníček, konkrétně proslulý švýcarský štrúdl a požívaje pochutin, pozoroval hlomoz za prosklenými dveřmi, kde právě obtloustlá ženština trestala svou ratolest za jakýsi směšně efemérní prohrěšek a snažila se tak do dítěte vložit nějaké to povědomí o lidském společenství, jehož zákony je potřeba ctít. Dítě trucovitě dupalo a odmítalo se podvolit, což Mader téměř kvitoval radostným tleskáním. Ke stolku, u něhož seděl přistoupila uhrančivě krásná žena, sehnula se k Maderově uchu a sytým, erotikou nabitým hlasem mu do...

Freud vztekle vstal a jal se psát rozlícený dopis vydavateli pochybného románu, který si naneštěstí koupil za vcelku nekřesťanské peníze a kterému na tom nejnevhodnějším místě chybělo deset stran.

Vážený nakladateli, (stálo v dopisu)

zakoupil jsem za nekřesťanské peníze knihu z vaší produkce a jsem doslova znechucen úrovní, s kterou jste vyrazil na trh. Nejen, že kniha je ale úplně blbá, ale na tom nejnevhodnějším místě jí chybí deset stran. Tímto vás důrazně žádám o navrácení peněz a zároveň i o deset chybějících stran. Knihu vám samozřejmě nevrátím. Finanční obnos, který poskytnete na můj účet, jest bolestným za utržené bědy spojené se čtením vaší knihy. Po důkladném zvážení situace vás důrazně varuji před vyhýbáním se mému ústavu, návštěva v něm by vám udělala nanejvýš dobře.

Zcela bez úcty Sg. Freud

Freud vložil list do obálky, olíznul známku, naplácnul ji na dopis a obálku zalepil. Poté odešel spát. Zdálo se mu o jednom stereotypním pohybu tam a zase zpět.

Po týdně přišel Freudovi dopis, do kterého byl, vedle deseti chybějících stran románu, vložen i vzkaz nakladatele.

Drahý Sg. Freude, finanční obnos jsem poukázal na charitu, stránky vám zasílám, za pozvánku do vašeho ústavu děkuji, snad se ještě chvíli vydržím vyhýbat.

Nakladatel

Doktor Freud, dejž mu pánbůh lehké spočinutí, vložil stránky do knihy a nedbaje na trdomyslné mlčení na otomanu ležícího pacienta, vrhnul se do čtení.

...něj zašeptala: „Naphta se nechává pozdravovat, prý vás už nadobro pohřbil a přesto jste, jako Polárka, vyzářil do světa a popijíte si tu kafičko, zatímco venku, pane Madere, venku je na spadnutí apokalypsa. Lukáček si při šití svátečních šatů probodl ukazováček, malá Lucie leží nemocná a bezmocná ve vaší posteli, armádní cvičení na vrcholku Alp se zvrhlo ve válku s Rakouskem a, pane Madere, co je nejdůležitější, ve hře se opět objevuje zhrzený milovník

Kačur. Dnes večer byl viděn, jak kamením vytlouká okna davoské filharmonie a co je nejhorší, smál se, doktore Madere a vy víte co to znamená.“

Proslulou a světoznámou pracovnou dr. Freuda se ozval tlumený zvuk, který způsobila Kouzelný vrch, který vypadl z ospalých rukou proslulého a světoznámého psychoanalytika, kterému se navíc mírně pootevřela ústa, z nichž vypadl zapálený doutník, který se klidně skutálel po Freudově břiše vedle knihy, která se po pádu otevřela na straně 1287, na niž by se mohl třeba také Freud dozvědět něco o osudech onoho nečekaně se objevivšího antihrdiny Kačura, kterého pochopitelně davoská policie zadržela ještě předtím, než stačil kameny vytlouct všechna okna davoské filharmonie. Bohužel svým naprosto neomluvitelným a zběsilým činem zničil nádherný cyklus vitráží, jež byla chloubou celého kulturního Švýcarska, zobrazující Kalvinovo nanebevzetí a právě ty nekrásnější skleněné mozaiky vzaly navždy zaslé, když se před nimi v pozdních odpoledních hodinách objevil slušně oblečený muž, jehož naditá peněženka skrývala také několik falešných pasů, z nichž jeden byl vystaven na jméno Johann Sebastian Cháb, který v průběhu několika minut zničil dílo, jemuž se neobdivovalo pouze celé kulturní Švýcarsko, ale také celé kulturní Rakousko a také pochopitelně kulturní Německo. Pouze v některých zemích ovšem pochopitelně vyvolal upřímné nadšení některých upřímných věřících, mezi něž možná patřil náš falešný Cháb, z něhož se ovšem na služebně davoské policie vyklubal jistý Kačur, který ovšem o sobě neustále a vytrvale a tvrdohlavě nešťastným davoským vyšetřovatelům tvrdil, že je slavným německým spisovatelem Thomasem Mannem, který již začal pomalu doutnat, protože hřbet knihy začaly olizovat malé a živé plaménky, které ovšem nezachvátily pouze Kouzelný vrch, ale také levou nohavici hluboce spícího doktora Freuda, čehož by si mohl povšimnout trdomyslně ležící pacient, jistý Cháb, majitel věhlasného vídeňského nevěstince, kdyby ovšem trdomyslně neležel a nebyl pacientem. Jakožto pacient měl samozřejmě tichou a zvrácenou radost z hoření analytikovy nohavice. Pacientem se stal po mnohém a záměrném nedorozumění vídeňských prostopášníků navštěvujících nevěstinec, kteří si jeho čárku nad „a“ v příjmení pletli s čárkou o poznání oplzlejší. Situaci s hořícím Kouzelným vrchem a nohavicí věhlasného dušemrva vyřešil do pracovny náhle vtrhnuvší závan, přinášející do Freudova chřípí pach kadidelnice.

„Černoprdelníci,“ vykřikl Freud a vyskočil na nohy, rozeběhl se k oknu, mimoděk nakopl Kouzelný vrch, který se silou odstředivou dostal až do míst pracovny, kde ležel lavor vyšplichující náhodně do prostoru vodu a tím zachránil za nekřesťanské peníze zakoupenou knihu před zpopelněním. Freud pokračoval v běhu přes otoman s trdomyslným Chábem, na kteréhož dupl, Cháb, věren reakci na náhlou bolest, se sklopil jako sešíváčka a tím uhasil hořící nohavici doktora právě otevírajícího okenice a vyřvávajícího do tmy – „Vy pacholci, vy humpoláci, já vám ty vaše dušičky vyženu z palic, opovažte se mi tu promenádovat.“ – a byl zasažen kamenem přímo do čela, což kvitoval pádem na zem a slastným bezvědomím. Zpod okna se ozval šílený smích utíkajícího Kačura.

Trdomyslný se natáhl po ohořelém Kouzelném vrchu a maně zalistoval. Do očí mu padla strana 598, kde se dočetl, že Mader je stále naživu a že Traub prodal svou jachtu, aby se dostal z dluhů, což mu ovšem nestačilo a byl napaden hordou hranatě vypadajících mongoloidů, kteří mu vyrazili tři zuby a dožadovali se dalšího přísunu oběživa. Mezi mongoloidy poznal autor románu jistého Lukáčka, který udeřil jako první a který tímto způsobem oplakával smrt své... v ten moment přestal Cháb číst. Nezajímala ho něčí smrt. Nezajímala ho ani Lukáček a ani Mader. Byl trdomyslný, což znamená, že ho bavila jen jeho vlastní ublíženost, jeho vlastní ubohost. Stejně ublíženě se momentálně cítil i Naphta, zjistil by na podlaze ležící Freud, kdyby právě v tento moment otevřel knihu a četl dál. Poté, co byl propuštěn z nemocnice s diagnózou předstírání hlubokých omrzlin, vydal se k Lukáčkoví. Jediné po čem toužil, byla teplá postel, bylinkový čaj a klid. Prostý klid, nic jiného. Když za

sebou ovšem zavřel dveře pokoje, položil hrnek s čajem na noční stolek a vysvlékl se do trenek, vtrhla dovnitř mladinká Lucie s rukama za zády a zoufalým výrazem v tváři.